Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA MICHALA BOBKA,
predstavljeni 30. aprila 2019 [1]

Zadeva C-198/18

CeDe Group AB
proti
KAN Sp. z o.o. (v stečaju)

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Högsta domstolen (vrhovno sodišče, Švedska))

„Predhodno odločanje – Območje svobode, varnosti in pravice – Pravosodno sodelovanje v civilnih zadevah – Postopki v primeru insolventnosti – Uredba (ES) št. 1346/2000 – Člen 4 – Pravo, ki se uporablja – Pobot“

I. Uvod

1. Stečajni upravitelj družbe PPUB Janson sp.j. (v nadaljevanju: PPUB), poljske družbe, ki je v stečajnem postopku na Poljskem, je pri švedskem sodišču vložil zahtevek zoper družbo CeDe Group AB (v nadaljevanju: CeDe), švedsko družbo, zaradi plačila blaga, dobavljenega na podlagi pogodbe, predhodno sklenjene med družbama PPUB in CeDe, za katero velja švedsko pravo. V tem postopku je družba CeDe zahtevala pobot večjega dolga, ki ji ga je dolgovala družba PPUB. Stečajni upravitelj je pred tem zavrnil tak pobot v okviru stečajnega postopka na Poljskem. Med postopkom na švedskem sodišču je stečajni upravitelj družbe PPUB terjatev zoper družbo CeDe odstopil drugi družbi, KAN sp. z o.o. (v nadaljevanju: KAN), ki je nato postala insolventna. Stečajni upravitelj družbe KAN pa sporne terjatve ni želel prevzeti, zato je zdaj družba KAN (v stečaju) stranka v postopku.

2. Högsta domstolen (vrhovno sodišče, Švedska) ima pomisleke glede prava, ki se uporablja pri takšnem zahtevku za pobot. Družba KAN je pred predložitvenim sodiščem trdila, da je treba zahtevo za pobot obravnavati na podlagi poljskega prava, medtem ko je družba CeDe trdila, da je treba vprašanje preučiti na podlagi švedskega prava.

3. Obravnavana zadeva daje Sodišču priložnost za razlago določenih določb o pravu, ki se uporablja, vsebovanih v Uredbi (ES) št. 1346/2000 o postopku v primeru insolventnosti, [2] in njihovem razmerju do splošnih pravil glede prava, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja. [3] Katero pravo se uporabi glede zahtevka za pobot proti insolventni družbi v okviru postopka, ki se je začel s tožbo zaradi plačila, ki jo je vložil stečajni upravitelj te družbe?

1 Jezik izvirnika: angleščina.

2 Uredba Sveta z dne 29. maja 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 1, str. 191; v nadaljevanju: Uredba o insolventnosti).

3 Ki jih določa Uredba (ES) št. 593/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. junija 2008 o pravu, ki se uporablja za pogodbena obligacijska razmerja (Rim I) (UL 2008, L 177, str. 6; v nadaljevanju: Uredba Rim I).

II. Pravni okvir

A. Uredba Rim I

4. V skladu s členom 17 Uredbe Rim I, naslovljenim „Pobot“, se: „Kadar se pogodbeni stranki nista dogovorili o pravici do pobota, […] za pobot uporablja pravo, ki se uporablja za terjatev, proti kateri se uveljavlja pravica pobota.“

B. Uredba o insolventnosti

5. V uvodnih izjavah 23 in 24 je navedeno:

„(23) Ta uredba mora za zadeve, ki jih zajema, določiti enotne kolizijske norme, ki v okviru njihovega področja uporabe nadomeščajo nacionalna pravila mednarodnega zasebnega prava. Če ni določeno drugače, se mora uporabiti pravo države članice, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti (*lex concursus*). Ta kolizijska norma mora veljati za glavne postopke, pa tudi za lokalne. *Lex concursus* določa vse procesne in materialne posledice postopkov v primeru insolventnosti, za zadevne osebe in zadevna pravna razmerja. Ureja vse pogoje za uvedbo, vodenje in končanje postopkov v primeru insolventnosti.

(24) Avtomatično priznavanje postopkov v primeru insolventnosti, za katere se praviloma uporablja pravo države, v kateri so bili uvedeni, lahko kolidira pravilom drugih držav članic o izvajanju pravnih dejanj. Za zagotovitev zaščite zakonitih pričakovanj in pravne varnosti v državah članicah, ki niso tiste, v katerih so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, je treba predvideti številne izjeme od splošnega pravila.“

6. V uvodni izjavi 26 Uredbe o insolventnosti je navedeno: „Če pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, ne dovoljuje pobota, je upnik kljub temu upravičen do pobota, če je ta mogoč po pravu, ki se uporablja za terjatev insolventnega dolžnika. S tem pobot dobi neke vrste garancijsko funkcijo, ki temelji na predpisih in na katero se zadevni upnik lahko zanese v času nastanka terjatve.“

7. Člen 4 Uredbe o insolventnosti, naslovljen „Pravo, ki se uporablja“, določa:

„1. Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki, v nadaljnjem besedilu ‚država, v kateri so bili uvedeni postopki‘.

2. Pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, določa pogoje za uvedbo, vodenje in končanje teh postopkov. Zlasti pa določa:

[…]

(d) pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati pobote;

[…]“

8. Člen 6 Uredbe o insolventnosti, naslovljen „Pobot“, določa:

„1. Uvedba postopkov v primeru insolventnosti ne vpliva na pravico upnikov, da zahtevajo pobot njihovih terjatev s terjatvami dolžnika, kadar je tak pobot dopusten po pravu, ki se uporablja za insolventnega dolžnika.

2. Odstavek 2 ne preprečuje ničnosti, izpodbojnosti ali neizvršitve pravnih dejanj, kakor je navedeno v členu 4(2)(m).“

III. Dejansko stanje, postopek in vprašanja za predhodno odločanje

9. Družba PPUB, ustanovljena na Poljskem, je 9. junija 2010 sklenila pogodbo za dobavo blaga z družbo CeDe, ustanovljeno na Švedskem. Pogodba je določala, da bo za vse spore glede razlage te pogodbe veljalo švedsko pravo.

10. Na koncu januarja 2011 je bil zoper družbo PPUB uveden stečajni postopek na Poljskem. Stečajni upravitelj, imenovan v tem stečajnem postopku, je julija istega leta pri švedskem Kronofogdemyndigheten (izvršilni organ, Švedska) vložil zahtevek za evropski plačilni nalog[4] zoper družbo CeDe, ker je družba CeDe dolgovala 1.532.489 švedskih kron (SEK) skupaj z obrestmi za blago, ki ga je dobavila družba PPUB na podlagi njune pogodbe.

11. Zadeva je bila nato predana Malmö tingsrätten (okrožno sodišče v Malmöju, Švedska). Družba CeDe je izpodbijala zahtevek družbe PPUB z uveljavljanjem pobota glede zneska, ki je presegal znesek, ki ga je terjala družba PPUB. Družba CeDe trdi, da ta dolg ustreza odškodnini v zvezi z neopravljenimi dobavami in napakami na blagu, dobavljenem od družbe PPUB. Družba CeDe trdi, da je pravica do pobota nastala, preden je bil zoper družbo PPUB uveden stečajni postopek.

12. Iz podatkov, ki jih je posredovalo predložitveno sodišče, izhaja, da stečajni upravitelj družbe PPUB ni dovolil pobota, ki ga je zahtevala družba CeDe, v okviru stečajnega postopka na Poljskem.

13. Stečajni upravitelj družbe PPUB je pred Malmö tingsrätten (okrožno sodišče v Malmöju) trdil, da je treba pravico do pobota obravnavati v skladu s poljskim pravom na podlagi člena 4(1) Uredbe o insolventnosti. V skladu s to določbo, če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki (pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, ali *lex concursus*). Po mnenju stečajnega upravitelja iz člena 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti izhaja, da *lex concursus* vsekakor določa pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati pobote. Razlog za to je, da se člen 6(1) te uredbe, ki določa, da postopki v primeru insolventnosti ne vplivajo na pravico do pobota, kadar je tak pobot dopusten po pravu, ki se uporablja za insolventnega dolžnika, uporablja, samo če pobot ni dovoljen v skladu s pravnim redom države, v kateri so bili uvedeni postopki. Po mnenju stečajnega upravitelja se zato ta določba ne uporablja v postopku v glavni stvari, ker poljski zakon dopušča pobot.

14. Družba CeDe je po drugi strani trdila, da bi bilo treba pobot preučiti na podlagi švedskega prava. Prvič, trdila je, da se tožba stečajnega upravitelja nanaša na terjatev, ki izhaja iz pogodbe med družbama CeDe in PPUB, ki vsebuje določbo o izbiri prava, v skladu s katero se za vse spore v zvezi z njeno razlago uporabi švedsko pravo. To pomeni, da se švedsko pravo uporabi na podlagi člena 3(1) Uredbe Rim I. Poleg tega je družba CeDe trdila, da če se stranki nista dogovorili o pravici do pobota, velja za to vprašanje pravo, ki se uporabi za terjatev, zoper katero se uveljavlja pobot, v skladu s členom 17 Uredbe Rim I.

15. Drugič, družba CeDe je trdila, da člen 6(1) Uredbe o insolventnosti pomeni, da postopki zaradi insolventnosti ne vplivajo na pravico do pobota, če je pobot dovoljen na podlagi prava, ki se uporablja za dolžnikovo terjatev. Ker se po mnenju družbe CeDe za terjatev stečajnega upravitelja uporablja švedsko pravo, bi bilo treba vprašanje pobota prav tako preučiti na podlagi švedskega prava.

4 V skladu z Uredbo (ES) št. 1896/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o uvedbi postopka za evropski plačilni nalog (UL 2006, L 399, str. 1).

16. Malmö tingsrätt (okrožno sodišče v Malmöju) je ugotovilo, da v skladu s splošnim pravilom iz člena 4 Uredbe o insolventnosti ni mogoče šteti, da poljsko pravo omejuje ali prepoveduje pobot. Zato je ugotovilo, da se ne uporabi izjema, določena v členu 6(1) te uredbe, in da je treba v postopku v glavni stvari uporabiti poljsko pravo.

17. To sodbo je v pritožbenem postopku potrdilo Hovrätten över Skåne och Blekinge (pritožbeno sodišče za Skåne in Blekinge, Švedska), med drugim zato, ker ni bilo razlogov za odstop od splošnega pravila *lex concursus* iz člena 4(1) Uredbe o insolventnosti. Dejstvo, da stečajni upravitelj ni sprejel zahteve družbe CeDe za pobot, naj te ugotovitve ne bi spremenilo.

18. Med postopkom pred Hovrätten över Skåne och Blekinge (pritožbeno sodišče za Skåne in Blekinge) je stečajni upravitelj družbe PPUB glavno terjatev odstopil družbi KAN, ustanovljeni na Poljskem, ki je vstopila v postopek namesto stečajnega upravitelja.

19. Družba CeDe je sodbo Hovrätten över Skåne och Blekinge (pritožbeno sodišče za Skåne in Blekinge) izpodbijala pred Högsta domstolen (vrhovno sodišče). Trdila je, da bi se za zahtevek za pobot moralo uporabiti švedsko pravo. Družba KAN je trdila, da se sodba Hovrätten över Skåne och Blekinge (pritožbeno sodišče za Skåne in Blekinge) ne sme spremeniti.

20. Med postopkom pred Högsta domstolen (vrhovno sodišče) je družba KAN postala insolventna. Stečajni upravitelj v tem stečajnem postopku je izjavil, da terjatev stečajnega dolžnika do družbe CeDe ni del stečajne mase. Tako je sedaj stranka v postopku družba KAN v stečaju, in ne stečajna masa.

21. V teh okoliščinah je Högsta domstolen (vrhovno sodišče) odločilo, da prekine postopek in Sodišču v prehodno odločanje predloži ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 4 Uredbe št. 1346/2000 razlagati tako, da se uporabi za tožbo, ki jo je pri švedskem sodišču vložil stečajni upravitelj poljske družbe – ki je v stečajnem postopku na Poljskem – zoper švedsko družbo zaradi plačila blaga, dobavljenega na podlagi pogodbe, ki sta jo stranki sklenili pred uvedbo stečajnega postopka?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, ali je pomembno, da stečajni upravitelj med postopkom pred sodišči sporno terjatev odstopi družbi, ki vstopi v postopek namesto stečajnega upravitelja?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, ali je pomembno, da družba, ki je vstopila v postopek, pozneje postane insolventna?

4. Če tožena stranka v postopku pred sodišči v primeru, opisanem v prvem vprašanju, trdi, da bi bilo treba zahtevek stečajnega upravitelja za plačilo pobotati s protiterjatvijo, ki izhaja iz iste pogodbe kot terjatev, ali ta primer pobota spada v člen 4(2)(d)?

5. Ali je treba razmerje med členom 4(2)(d) in členom 6(1) Uredbe št. 1346/2000 razlagati tako, da se člen 6(1) uporabi, samo če v skladu s pravom države, v kateri so bili uvedeni postopki, ni mogoče uporabiti pobota, ali pa se člen 6(1) uporabi tudi v drugih primerih, na primer, če obstaja samo določena razlika v možnosti pobota v zadevnih pravnih redih ali če sploh ni nobenih razlik, vendar se v državi, v kateri so bili uvedeni postopki, pobot kljub temu ne dovoli?“

22. V obravnavani zadevi sta pisni stališči predložili Evropska komisija in španska vlada.

IV. Presoja

23. Ti sklepni predlogi so strukturirani, kot je navedeno v nadaljevanju. Začel bom s prvim vprašanjem za predhodno odločanje in zaključil, da se člen 4 Uredbe o insolventnosti ne uporabi glede vprašanja, katero pravo velja za zahtevek stečajnega upravitelja družbe PPUB zoper družbo CeDe (glavna terjatev) (A). Zato ni treba obravnavati drugega in tretjega vprašanja. Nato bom pojasnil, zakaj sta po odstopu glavne terjatve družbi KAN četrto in peto vprašanje postali hipotetični in zato nista dopustni (B). Ne glede na to bom ti vprašanji na kratko vsebinsko obravnaval, da bi Sodišču pomagal, če bi odločilo, da sta ti vprašanji dopustni (C).

A. Prvo vprašanje: uporaba člena 4 Uredbe o insolventnosti glede glavne terjatve

24. Predložitveno sodišče želi s prvim vprašanjem od Sodišča izvedeti, ali se člen 4 Uredbe o insolventnosti uporabi v primeru tožbe, ki jo je vložil stečajni upravitelj družbe PPUB. Če je odgovor pritrdilen, se drugo in tretje vprašanje nanašata na možne posledice dejstva, da je bila ta terjatev odstopljena drugi pravni osebi (KAN) in da je ta pravna oseba nato postala insolventna.

25. Natančen obseg prvega vprašanja pa ni povsem jasen, kot je razvidno iz različne razlage tega vprašanja od zainteresiranih strank, ki sta predložili pisni stališči.

26. Po razumevanju Komisije prvo vprašanje zadeva časovno področje uporabe člena 4 Uredbe o insolventnosti. Glede na njeno stališče je zato treba preučiti, ali ta določba velja za terjatev, ki izvira iz pogodbe, sklenjene pred uvedbo stečajnega postopka. Komisija odgovarja pritrdilno.

27. Španska vlada skupaj obravnava prvo, četrto in peto vprašanje. Glede prvega vprašanja ta vlada ugotavlja, da če *lex concursus* določa pogoje za uveljavitev pobota, bi bilo treba *lex concursus* uporabiti za tožbo, ki jo je vložil stečajni upravitelj.

28. Čeprav se načeloma strinjam s stališčem Komisije glede časovne veljavnosti člena 4 Uredbe o insolventnosti, pa prvo vprašanje razumem širše.

29. Predložitveno sodišče namreč sprašuje, ali pravila glede prava, ki se uporablja, vsebovana v členu 4 Uredbe o insolventnosti, veljajo za *tožbo*, kakršno je vložil stečajni upravitelj družbe PPUB pri švedskem sodišču.

30. Kaj naj bi se v tem smislu razumelo kot „tožba“? Po eni strani bi bilo vprašanje mogoče razumeti tako, da se nanaša na to, ali se člen 4 Uredbe o insolventnosti uporabi glede glavne (prvotno pogodbene) *terjatve* stečajnega upravitelja družbe PPUB, na kateri temelji njegova tožba. Po drugi strani bi bilo mogoče vprašanje razumeti tako, da se nanaša na možnost, da bi se člen 4 Uredbe o insolventnosti uporabil za določene (druge) *vidike* postopka, ki se je začel s tožbo stečajnega upravitelja, kakršen je zahtevek za pobot.

31. Kar zadeva prvo (in dejansko verjetnejšo) razlago prvega vprašanja, je treba že na začetku omeniti, da je glavna terjatev, ki je predmet prvotne tožbe, ki jo je vložil stečajni upravitelj družbe PPUB, zahtevek za plačilo, ki izvira iz *pogodbenega* razmerja med družbama PPUB in CeDe. Tega zahtevka, razen dejstva, da ga je uveljavil stečajni upravitelj družbe PPUB, nič ne povezuje s stečajnim postopkom in njegovimi učinki v smislu člena 4(1) Uredbe o insolventnosti.

32. V predložitveni odločbi nacionalno sodišče izrecno sprašuje o pomembnosti sodne prakse tega Sodišča o razlagi člena 3 Uredbe o insolventnosti v zvezi s pristojnostjo za postopke v primeru insolventnosti. V skladu s to sodno prakso člen 3(1) Uredbe o insolventnosti določa pristojnost le glede tožb, ki neposredno izhajajo iz postopkov v primeru insolventnosti in ki so z njimi tesno povezane. Odločilno merilo za ta namen „ni postopek, v okviru katerega je vložena ta tožba, ampak njena pravna

podlaga. V skladu s tem pristopom je treba ugotoviti, ali pravica oziroma obveznost, ki je podlaga za tožbo, izhaja iz splošnih predpisov civilnega in gospodarskega prava ali iz pravil o odstopanjih, ki so značilna za postopke zaradi insolventnosti“. [5]

33. Res je, da iz člena 3 v povezavi s členom 4 Uredbe o insolventnosti izhaja, da uredba stremi k usklajenosti mednarodne pristojnosti sodišč s pravom, ki se uporabi v postopkih v primeru insolventnosti. [6] Čeprav ta splošna ugotovitev ni vprašljiva, pa je treba priznati, da skladnosti *ius* in *forum* ni mogoče vedno zagotoviti, vsaj glede tega, koliko so pravila Uredbe o insolventnosti glede prava, ki se uporablja, pomembna za postopke, ki se ne štejejo za postopke v primeru insolventnosti. Medtem ko je člen 3(1) Uredbe o insolventnosti dejansko omejen na vprašanje pristojnosti za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, pa je člen 4(1) širši, saj določa pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in *njihove učinke*.

34. Zato je treba jasno ugotoviti, da sodne prakse Sodišča v zvezi z razlago člena 3 Uredbe o insolventnosti ni mogoče avtomatično v celoti prenesti na razlago člena 4 te uredbe. Slednja določba ima širše področje uporabe.

35. Zdaj ko je to razjasnjeno, je treba na vprašanje, ali se člen 4 Uredbe o insolventnosti uporablja glede glavne terjatve v obravnavanem primeru, odgovoriti ob upoštevanju specifične vsebine te določbe. Člen 4 Uredbe o insolventnosti vsebuje splošno pravilo glede določitve prava, ki se uporablja „za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke“. To pravo je v skladu s členom 4(1) te uredbe, če ta uredba ne določa drugače, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki (*lex concursus*). Poleg tega člen 4(2) uredbe „primeroma našteva nekatere elemente postopka, ki jih ureja pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki“, [7] ki med drugim vključujejo „pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati pobote“ (člen 4(2)(d)), in „posledice postopkov v primeru insolventnosti na trenutne pogodbe, katerih stranka je dolžnik“ (člen 4(2)(e)).

36. Dejstvo, da so v členu 4(2) Uredbe o insolventnosti navedeni pogoji za uveljavljanje pobotov in posledice insolventnosti na trenutne pogodbe, po mojem mnenju ne pomeni, da vsaka terjatev zvezi s pogodbo, katere stranka je v postopku insolventnosti (in/ali je zoper takšnega tožnika uveljavljan pobot), samodejno spada v okvir pojma „postopkov v primeru insolventnosti in njihovih učinkov“ za namen ugotavljanja, katera določba določa pravo, ki se uporablja. Zgolj dejstvo, da je takšno tožbo vložil stečajni upravitelj, po mojem mnenju ne spremeni tega zaključka. [8]

37. Primer, kot je obravnavani, lepo prikaže, zakaj bi vsak drugačen sklep vodil k nepredvidljivim, celo nenavadnim posledicam. Pravo, ki se uporablja za pogodbeno terjatev, se ne bi zgolj razlikovalo od prava, za katero sta se dogovorili stranki, temveč bi se tudi vedno znova spreminjalo zaradi naknadnih odstopov in/ali ker bi bili zoper prevzemnike uvedeni postopki v primeru insolventnosti. Vse takšne spremembe glede prava, ki se uporablja, bi temeljile na dogodkih, ki niso zgolj kasnejši kot sklenitev pogodbe in izbira prava, ki se uporablja, temveč v pretežni meri tudi niso povezani s pogodbo. Poleg tega bi se lahko vse to dogajalo med potekom postopka na istem sodišču.

5 Glej novejšo sodbo z dne 6. februarja 2019, NK (C-535/17, EU:C:2019:96, točki 26 in 28 ter navedena sodna praksa).

6 Glej tudi moje sklepne predloge v zadevi NK (Upravitelj v stečajnih postopkih nad družbo PI) (C-535/17, EU:C:2018:850, točka 90). To v mnogih primerih vodi k skladnosti pristojnosti in prava, ki se uporablja. Ta opredelitev je pomembna za ugotovitev – zlasti kadar je določba opredeljena kot določba insolvenčnega prava za določitev mednarodne pristojnosti v skladu s členom 3 Uredbe o insolventnosti – ali za sporno vprašanje velja pravo, ki se uporabi za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke v smislu člena 4(1) te uredbe. Glej v tem smislu sodbo z dne 10. decembra 2015, Kornhaas (C-594/14, EU:C:2015:806, točka 17).

7 Sodba z dne 21. januarja 2010, MG Probud Gdynia (C-444/07, EU:C:2010:24, točka 25).

8 Podobno je v zvezi s pristojnostjo, ki jo določa člen 3(1) Uredbe o insolventnosti, Sodišče presodilo, da „dejstvo, da tožbo po uvedbi postopka zaradi insolventnosti vloži stečajni upravitelj, ki je določen v okviru tega postopka, in da ta deluje v interesu upnikov, namreč bistveno ne spremeni narave zadevne tožbe, ki ni odvisna od postopka zaradi insolventnosti in za katero se vsebinsko še naprej uporabljajo splošni predpisi“. Sodba z dne 6. februarja 2019, NK (C-535/17, EU:C:2019:96, točka 29). Podobno sodba z dne 10. septembra 2009, German Graphics Graphische Maschinen (C-292/08, EU:C:2009:544, točka 33). Glej tudi moje sklepne predloge v zadevi NK (Upravitelj v stečajnih postopkih nad družbo PI) (C-535/17, EU:C:2018:850, točka 60). Vendar glej glede omejitev pri prenosu sodne prakse Sodišča glede člena 3(1) Uredbe o insolventnosti na razlago člena 4(1) te uredbe, točke od 32 do 34 teh sklepnih predlogov.

38. V teh okoliščinah menim, da je treba člen 4 Uredbe o insolventnosti razlagati tako, da se ne uporabi za določitev prava, ki se uporabi glede glavne terjatve, ki je predmet tožbe, ki jo je na sodišču države članice vložil stečajni upravitelj družbe, zoper katero poteka stečajni postopek v drugi državi članici, kadar se s to tožbo od druge družbe zahteva plačilo na podlagi pogodbenega obligacijskega razmerja, sklenjenega pred uvedbo tega stečajnega postopka.

39. Glede na ta odgovor ni treba odgovoriti na drugo in tretje vprašanje predložitvenega sodišča. Vseeno pa bom, če bi sporne točke, ki na splošno izhajajo iz teh vprašanj, postale pomembne za presojo dopustnosti četrtega in petega vprašanja, v razdelku B sklepnih predlogov preučil posledice odstopa glavne terjatve družbe PPUB družbi KAN in naknadne insolventnosti slednje družbe.

40. Nazadnje, kot je navedeno v točki 30 sklepnih predlogov, je možno prvo vprašanje razumeti tudi drugače. V skladu s tem razumevanjem se prvo vprašanje nanaša na možnost, če bi se ugotovilo, da se člen 4 Uredbe o insolventnosti uporablja *za določene vidike postopka, uvedenega s tožbo* stečajnega upravitelja, kot je zahtevek za pobot. Prvo vprašanje naj v tem primeru torej ne bi zadevalo (samo ali sploh) spremembe glede prava, ki se uporabi za glavno pogodbeno terjatev, ampak mogoče (tudi) spremembo glede drugih elementov tožbe.

41. Če bi bilo tako razumevanje prvega vprašanja pravilno, bi se prvo vprašanje dejansko prekrivalo z vsebino četrtega vprašanja, ki ga bom obravnaval v razdelku C.1 sklepnih predlogov. Na tem mestu naj povem samo, da dejstvo, da postopek v glavni stvari ni stečajni postopek, na splošno gledano ne pomeni, da člen 4 Uredbe o insolventnosti ni pomemben za določene vidike tega postopka.

42. Ta določba določa pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in *njihove učinke*. Dejstvo, da je bil uveden stečajni postopek v smislu člena 1(1) Uredbe o insolventnosti pomeni, da se je položaj ene od strank spremenil. To ima seveda lahko posledice (in v tem smislu *ustvarja učinke*) v *drugih postopkih*. To potrjuje člen 4(2) Uredbe o insolventnosti, ko navaja posledice, ki jih lahko imajo postopki v primeru insolventnosti na druge postopke, kot „na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki, razen na pravde v teku“.[9] V sodni praksi je glede tega še več primerov. Na primer, v zadevi Senior Home se je vprašanje prava, ki se uporablja (zlasti razlage člena 5 Uredbe o insolventnosti o pravu, ki se uporablja glede stvarnih pravic), pojavilo izven postopka v primeru insolventnosti (in države članice, v kateri je bil postopek uveden).[10]

B. Četrto in peto vprašanje: dopustnost

43. S četrtim vprašanjem se v bistvu sprašuje, ali pobot, ki ga je družba CeDe uveljavila zoper zahtevek za plačilo, ki ga je uveljavljal stečajni upravitelj družbe PPUB in izhaja iz iste pogodbe, spada v člen 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti.

44. S tem vprašanjem se torej predpostavlja, da se pobot uveljavlja zoper zahtevek, ki ga je uveljavljal stečajni upravitelj družbe v stečajnem postopku. Kot predložitveno sodišče navaja v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, pa je bila glavna terjatev, ki jo je prvotno uveljavljal stečajni upravitelj družbe PPUB, medtem odstopljena. Pobotni zahtevek se zato sedaj uveljavlja v okviru postopka med družbama CeDe in KAN.

45. Vprašanje odstopa, ki ga je predložitveno sodišče izpostavilo v drugem vprašanju glede glavne terjatve,[11] je pomembno zaradi obravnavanja četrtega in petega vprašanja, ki se nanašata na uporabo členov 4 in 6 Uredbe o insolventnosti glede pobotnega zahtevka.

9 Člen 4(2)(f) Uredbe o insolventnosti.

10 Sodba z dne 26. oktobra 2016 (C-195/15, EU:C:2016:804).

11 Ker Uredba o insolventnosti ne določa prava, ki se uporabi za glavno terjatev, tega vprašanja ni treba obravnavati. Glej točko 39 teh sklepnih predlogov.

46. Kot Komisija pravilno navaja, se zaradi odstopa glavne terjatve pojavi dvom, ali je treba na četrto in peto vprašanje odgovoriti. Kot je navedeno v točki 35 sklepnih predlogov, se določbe Uredbe o insolventnosti o pravu, ki se uporablja, še zlasti pa člen 4 te uredbe, uporabljajo v zvezi s postopki v primeru insolventnosti in njihovimi učinki, kot je to podrobneje pojasnjeno v drugem odstavku te določbe.

47. Ob upoštevanju navedenega odstop terjatve, ki jo je prej imela insolventna družba, kot je PPUB (ali njen stečajni upravitelj), (prvotno solventni) tretji stranki pomeni, da stečajni postopek v tej zvezi ne bo več *imel nobenih učinkov*. Ne glede na možne razlage tega besedila, ne razumem, enako kot izhaja iz odgovora, ki ga je Komisija predlagala v zvezi z drugim vprašanjem glede odstopa terjatve, kako naj bi bile določbe Uredbe o insolventnosti o pravu, ki se uporablja, vključno s členom 4(2)(d) in členom 6(1), kakor koli pomembne za odločitev v postopku v glavni stvari, glede na to, da zaradi odstopa zahtevek ni več v zvezi z stečajnim postopkom.

48. Poznejša insolventnost novega upnika (družbe KAN) ne spremeni te ugotovitve v obravnavani zadevi. V skladu s podatki, ki jih je navedlo predložitveno sodišče, stečajni upravitelj v stečajnem postopku nad družbo KAN ni prevzel terjatve družbe KAN zoper družbo CeDe, zato družba KAN v postopu pred predložitvenim sodiščem nastopa v lastnem imenu. To pomeni, da terjatev ni postala del druge stečajne mase in ne more vplivati na stečajno maso družbe KAN, s katero upravlja njen stečajni upravitelj. Glede na to se zdi, da na sporni pobotni zahtevek več ne učinkuje noben odprt postopek v primeru insolventnosti in je zato zunaj področja uporabe Uredbe o insolventnosti.

49. Ob upoštevanju navedenega in ne glede na to, ali bi pobotni zahtevek družbe CeDe prvotno spadal v člen 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti,[12] je treba skleniti, da zaradi odstopa glavne terjatve družbe PPUB družbi KAN stečajni postopek več nima vpliva na pobotni zahtevek družbe CeDe. Zato ne razumem, kako bi kakršen koli odgovor Sodišča na četrto vprašanje lahko pomagal nacionalnemu sodišču pri presoji v postopku v glavni stvari. Četrto vprašanje predložitvenega sodišča, ki se nanaša na uporabo člena 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti za pobotni zahtevek, ki se uveljavlja zoper tožbo, ki jo je vložil stečajni upravitelj družbe PPUB, je treba šteti za hipotetično in zato nedopustno.[13]

50. Enako mora veljati za peto vprašanje predložitvenega sodišča, ki se nanaša na razmerje med členom 4(2)(d) in členom 6(1) Uredbe o insolventnosti in na specifične položaje, v katerih se lahko uporabi člen 6(1).

51. Glede na navedeno sta četrto in peto vprašanje v posebnem okviru obravnavane zadeve hipotetični in zato nista dopustni.

C. Alternativno: četrto in peto vprašanje (vsebina)

52. Da bi pomagal Sodišču, če bi prišlo do drugačnega sklepa glede dopustnosti četrtega in petega vprašanja, bom zaključil s kratko obravnavo vsebinskih vidikov teh vprašanj v preostalem delu sklepnih predlogov. Moram pa opozoriti, da predložitvena odločba nudi precej pomanjkljiv dejanski in pravni okvir. Zato je moja podredna analiza nujno kratka in abstraktna, ker mi točna narava vprašanja pred nacionalnim sodiščem ni povsem jasna.

12 Menim, da to dejansko drži, kot bom pojasnil pri odgovoru na četrto vprašanje, ki ga dajem kot alternativno razlago v razdelku C.1 teh sklepnih predlogov.

13 V skladu z ustaljeno sodno prakso „namen predloga za sprejetje predhodne odločbe ni v oblikovanju posvetovalnih mnenj o splošnih ali hipotetičnih vprašanjih, ampak v dejanski potrebi po učinkoviti rešitvi spora, ki se nanaša na pravo Unije.“ Glej na primer sodbo z dne 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, točka 40 in navedena sodna praksa).

1. Četrto vprašanje: razlaga člena 4(2)(d)

53. S četrtim vprašanjem želi predložitveno sodišče izvedeti, ali pobot, ki ga uveljavlja družba CeDe proti zahtevku stečajnega upravitelja družbe PPUB, spada v člen 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti.

54. Na začetku je treba navesti, da člen 4 Uredbe o insolventnosti (kot je pojasnjeno v odgovoru na prvo vprašanje) ne določa prava, ki se uporabi za glavno terjatev, vendar to ne pomeni, kot je to navedeno v točkah 41 in 42 teh sklepnih predlogov, da ta določba ne bi vendarle mogla biti pomembna v zvezi z nekaterimi drugimi elementi tega postopka, vključno z možnostjo in pogoji za pobotni zahtevek. Stečajni postopek lahko dejansko učinkuje na možnost uveljavitve takšnega pobota zoper insolventno stranko.

55. Člen 4 Uredbe o insolventnosti pomeni *lex specialis* v razmerju do splošnega pravila iz člena 17 Uredbe Rim I,[14] v skladu s katerim se, „[k]adar se pogodbeni stranki nista dogovorili o pravici do pobota, […] za pobot uporablja pravo, ki se uporablja za terjatev, proti kateri se uveljavlja pravica pobota.“

56. Zaradi tega je še vedno možno – celo če za glavno terjatev velja pravo države članice, ob uporabi posebnega pravila iz člena 4 Uredbe o insolventnosti – da za pobot velja pravo druge države članice.

57. Čeprav iz predloga za sprejetje predhodne odločbe izhaja, da je četrto vprašanje postavljeno zgolj v primeru pritrdilnega odgovora na prvo vprašanje (če se torej člen 4 uporabi glede glavne terjatve), se ne strinjam s stališčem, da je usoda pobota nujno enaka usodi glavne terjatve.

58. Zdaj ko je to pojasnjeno, pa je treba še vedno ugotovili natančen obseg četrtega vprašanja. Terjatev, kakršno je družba CeDe uveljavljala zoper glavno terjatev, od nacionalnega sodišča zahteva ugotovitev (i) vsebinske utemeljenosti trditve glede neizvrševanja pogodbe in (ii) pogojev za pobot. Ta druga raven se lahko nanaša na različna vprašanja, glede na to, ali nacionalni sistem razlikuje med pogoji za obstoj pravice do pobota in njihovo uveljavitvijo v skladu s pravili insolventnosti. Medtem ko je jasno, da člen 4(2)(d) ne zadeva morebitnih vprašanj vsebinske utemeljenosti iz točke (i),[15] ki se bo ugotavljala v skladu s pravom, ki se po dogovoru strank uporablja za pogodbo, pa na prvi pogled ni jasno, kateri vidiki točke (ii) spadajo v člen 4(2)(d) te uredbe.

59. Besedilo člena 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti je v tem smislu dejansko precej nejasno. Zdi se, da iz nekaterih jezikovnih različic izhaja, da ta določba ureja pogoje, pod katerimi je mogoče pobote „uveljavljati“ (s čimer nakazujejo, da jih je mogoče uveljavljati v postopkih v primeru insolventnosti),[16] medtem ko druge jezikovne različice govorijo zgolj o pogojih za pobot,[17] kar bi se lahko razumelo tako, da vključuje tudi vsebinske pogoje za pobot.

14 Glej v tem smislu sodbi z dne 16. aprila 2015, Lutz (C-557/13, EU:C:2015:227, točka 46), in z dne 8. junija 2017, Vinyls Italia (C-54/16, EU:C:2017:433, točka 29).

15 Na podlagi razumevanja, da je bila dejansko družba CeDe tista, ki je uveljavila protiterjatev zoper družbo PPUB. Na splošno gledano je točna struktura pravde odvisna od nacionalne zakonodaje in načina, na katerega je bil pobotni zahtevek uveljavljen na nacionalni ravni v posameznem primeru (bodisi kot vzporedni glavni zahtevek, kot nasprotni zahtevek ali kot ugovor). Vendar pa se za obravnavani primer zdi jasno, da za oba (materialna) zahtevka glede (ne)izvrševanja pogodbe, ki sta ju uveljavili družbi PPUB in CeDe, ne glede na njuno obliko, velja isto (švedsko) pravo kot pravo prvotne pogodbe.

16 Na primer: EN: „the conditions under which set-offs may be invoked“; ES: „las condiciones de oponibilidad de una compensación“; DE: „die Voraussetzungen für die Wirksamkeit einer Aufrechnung“; FR: „les conditions d'opposabilité d'une compensation“; IT: „le condizioni di opponibilità della compensazione“; NL: „onder welke voorwaarden een verrekening kan worden tegengeworpen“; PT: „As condições de oponibilidade de uma compensação“.

17 Na primer: CS: „podmínky, za kterých může dojít k započtení pohledávek“; EL: „οι προϋποθέσεις συμψηφισμού“; FI: „kuittauksen edellytykset“; SV: „förutsättningarna för kvittning“.

60. Ta nejasnost je spodbudila strokovno razpravo o razlagi člena 4(2)(d) Uredbe o insolventnosti. Kot kaže, so glede tega vprašanja mogoči trije pristopi. V skladu s prvo razlago je *obstoj pravice do pobota* predhodno vprašanje, za katero velja pravo, ki se uporablja za glavno terjatev, in se nato člen 4(2)(d) uporabi le glede *procesne* možnosti uveljavitve pobota v postopku v primeru insolventnosti. V skladu z drugo razlago člen 4(2)(d) določa pravo, ki se uporablja glede pravice do pobota. Po tretji razlagi je specifično področje uporabe člena 4(2)(d) odvisno od *lex concursus*. Tako lahko člen 4(2)(d) ostane nevtralen in ne daje nobenemu nacionalnemu sistemu prednosti pred drugimi. [18]

61. To vprašanje je treba obravnavati ob upoštevanju posebne narave pobota. Kot je navedlo Sodišče, s pobotom „hkrati ugasneta dve vzajemni obveznosti, ki obstajata med dvema osebama“. [19] Sočasno in za obe stranki pomeni sredstvo plačila (izpolnitev obveznosti) in izvršbe: z uveljavitvijo pobota ena stranka prisili svojega dolžnika k plačilu. [20] To pomeni, da v stečajnem postopku poboti neposredno vplivajo na načelo *par conditio creditorum*, ker lahko upniki, ki imajo pobotne zahtevke, pridejo do popolnega poplačila svojih terjatev izven stečajnega postopka. Glede na navedeno so nacionalni pravni sistemi različnih držav članic zavzeli različna in včasih nasprotna stališča o vprašanju pobota v stečaju, bodisi z zaščito posameznega upnika (pobot se šteje za sredstvo garancije) ali vseh upnikov insolventnega dolžnika (omejevanje pobotov s sklicevanjem na načelo *pari passu*). [21]

62. Glede na različne pravne okvire za pobot v okviru stečaja v različnih državah članicah in različne razloge, na katerih ti sistemi temeljijo, se mi zdi, da je tretji pristop, naveden zgoraj, razumnejši v praktičnem smislu. Specifično področje uporabe člena 4 glede pobota izhaja iz povezanega razumevanja odstavka 1 in 2 člena 4 Uredbe o insolventnosti. Medtem ko člen 4(1) te uredbe določa splošno pravilo, da pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, določa *lex concursus*, člen 4(2) vsebuje neizčrpen seznam teh učinkov, ki med drugim vključuje „(d) pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati pobote“. To pomeni, da vsakokrat, ko *lex concursus* določa, da insolventnost ustvarja določene učinke za pobote, za te učinke tudi velja. Zato bo v nacionalnih sistemih, v katerih pobot deluje kot učinek insolventnosti, spadal v člen 4 uredbe.

63. Kljub temu bi Sodišču odsvetoval, da o tem vprašanju zavzame stališče v okviru obravnavane zadeve. Težave, ki jih odpirata četrto in peto vprašanje, so mnogo globlje. Zaslužijo primerno in poglobljeno pravno razpravo in ne postransko pripombo v zadevi, v kateri so dejstva, na katerih temeljita postavljeni vprašanji, kot tudi pomembnost teh vprašanj, še vedno nejasna.

2. Peto vprašanje: razlaga člena 6(1)

64. S petim vprašanjem želi predložitveno sodišče razjasniti pomen člena 6(1) Uredbe o insolventnosti. Nacionalnemu sodišču se postavlja vprašanje o natančnem obsegu člena 6(1) Uredbe o insolventnosti: ali se uporabi samo, če pobot v skladu z *lex concursus* ni mogoč? Ali se uporabi tudi, če obstajajo določene razlike v možnostih pobota po *lex concursus* in po pravu, ki se uporabi glede glavne terjatve? Ali se uporabi tudi, če ni razlik na zakonski ravni, vendar se v državi članici, v kateri so bili uvedeni postopki, pobot ne dovoli?

18 Glej za povzetek te razprave na primer Pannen in Riedermann, „Article 4. Law applicable“ v: K. Pannen, (ur.) European Insolvency Regulation, De Gruyter Recht, Berlin, 2007, str. 225; F. J. Garcimartín Alférez, „El Reglamento de Insolvencia: una aproximación general“ v: Cuadernos de derecho judicial, št. 4, 2001, str. od 229 do 352, str. 286 in naslednje; in v podporo tretji razlagi M. Virgós in F. Garcimartín Alférez, The European Insolvency Regulation: Law and Practice, Kluwer Law International, Haag, 2004, str. 112 in naslednje.

19 Sodba z dne 10. julija 2003, Komisija/CCRE (C-87/01 P, EU:C:2003:400, točka 59).

20 P. Pichonnaz in L. Gullifer, Set-off in Arbitration and Commercial Transactions, Oxford University Press, Oxford, 2014, str. 72, točka 4.10.

21 Glej na splošno glede različnih sistemskih pristopov do pobotov v stečaju R. Zimmermann, Comparative Foundations of a European Law of Set-Off and Prescription, Cambridge University Press, Cambridge, 2002; in W. Johnston, T. Werlen in F. Link, Set-Off Law and Practice: An International Handbook, tretja izdaja, Oxford University Press, Oxford, 2018.

65. Člen 6 Uredbe o insolventnosti odraža model „omiljene univerzalnosti“ Uredbe o insolventnosti, v skladu s katerim „se po eni strani za postopke zaradi insolventnosti in njihove učinke uporablja pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki, čeprav ta uredba po drugi strani določa več izjem od tega pravila“.[22] Kot je navedeno v uvodni izjavi 24 Uredbe o insolventnosti, je namen številnih izjem od splošnega pravila zagotovitev zaščite zakonitih pričakovanj in pravne varnosti v državah članicah, ki niso tiste, v katerih so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti.

66. Specifični razlogi za izjemo v zvezi s pobotom so dodatno pojasnjeni v uvodni izjavi 26 Uredbe o insolventnosti, v skladu s katero je člen 6 te uredbe namenjen položajem, ko *lex concursus* ne dovoljuje pobota. V takih okoliščinah je upnik kljub temu „upravičen do pobota, če je ta mogoč po pravu, ki se uporablja za terjatev insolventnega dolžnika“. V uvodni izjavi je dodatno pojasnjen razlog za to izjemo: poboti dobijo „neke vrste garancijsko funkcijo, ki temelji na predpisih in na katero se zadevni upnik lahko zanese v času nastanka terjatve“.

67. Iz dobesedne in sistematične razlage torej izhaja, da člen 6 Uredbe o insolventnosti (enako kot določene druge določbe, kot je člen 5), deluje kot izjema glede na člen 4 te uredbe. Člen 6(1) Uredbe o insolventnosti dejansko „korigira“ splošno pravilo iz člena 4 (ki kot splošno pravilo določa *lex concursus*), da bi ohranilo pravno varnost tistih upnikov, ki bi imeli pravico do pobota v skladu s pravom, ki velja za terjatev insolventnega dolžnika.[23]

68. V tem smislu vprašanje predložitvenega sodišča v bistvu zadeva vprašanje, ali je treba „nedopustnost“ pobotov po *lex concursus* v skladu s členom 4 Uredbe o insolventnosti obravnavati konkretno ali abstraktno, da bi se uporabila izjema, določena v členu 6(1) te uredbe.

69. Predložitveno sodišče navaja tri možne razlage: člen 6 je mogoče razlagati tako, da se uporabi, (a) če pobotni zahtevki niso dovoljeni v skladu z *lex concursus*; ali tudi (b) če so dovoljeni pod drugimi pogoji; ali celo (c) če po upoštevanju pogojev za pobot – ki so lahko isti – pobot v določenem primeru ni dovoljen.

70. Komisija meni, da se člen 6(1) Uredbe o insolventnosti zaradi svoje garancijske funkcije uporablja ne glede na to, ali *lex concursus* ne dovoljuje povračila s pobotom na splošno ali v določenem primeru. Nasprotno pa španska vlada očitno zastopa stališča, da če *lex concursus* omogoča pobot (na kakršen koli način), potem se uporablja to pravo, brez možnosti uporabe izjeme iz člena 6(1) Uredbe o insolventnosti.

71. Strinjam se s Komisijo.

72. Prvič, člen 6(1) Uredbe o insolventnosti določa, da „[u]vedba postopkov v primeru insolventnosti ne vpliva na *pravico upnikov*, da zahtevajo pobot njihovih terjatev […], *kadar je tak pobot dopusten* po pravu, ki se uporablja za insolventnega dolžnika“.[24] Navedba, da ni vpliva na „pravico […], da zahtevajo pobot“, nakazuje, da taka pravica zahtevati pobot terjatev že obstaja v *konkretnem* primeru.

73. Drugič, namen člena 6(1) Uredbe o insolventnosti, da zagotovi pravno varnost pri trgovinskih poslih, opredeljen v uvodni izjavi 26, se lahko uresniči, le če je preizkus „nedopustnosti“ opravljen *in concreto*. Da bi opravil svojo „garancijsko funkcijo“ se mora člen 6(1) Uredbe o insolventnosti uporabiti, kadar bi bil tak pobot po pravu, ki se uporablja za terjatev insolventnega dolžnika, dopusten v konkretnem primeru.

22 Glej po analogiji sodbo z dne 26. oktobra 2016, Senior Home (C-195/15, EU:C:2016:804, točka 17), in sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Szpunarja v tej zadevi (EU:C:2016:369, točke od 21 do 23).

23 Glej tudi M. Virgós in E. Schmit, Report on the Convention on Insolvency Proceedings z dne 3. maja 1996 (Dokument Sveta Evropske unije št. 6500/96, DRS 8 (CFC)), točka 109: „Na ta način pobot v bistvu postane neke vrste garancija, za katero velja pravo, na katero se lahko zadevni upnik zanese v trenutku sklenitve ali uveljavitve terjatve.“

24 Moj poudarek.

74. Če povzamem, ob pristopu, ki se osredotoča na konkretne rezultate posameznih nasprotujočih si zakonodaj, ki se uporabljajo v zadevnem primeru, se mora preizkus, ki ga je treba opraviti, osredotočiti na konkreten rezultat, do katerega bi pripeljalo pravo, ki se uporablja za glavno terjatev (vključno z insolvenčnim pravom).

75. To pomeni, da se člen 6(1) Uredbe o insolventnosti uporablja ne le takrat, ko *lex concursus* v celoti izključuje možnost pobota, temveč tudi takrat, ko so določeni pogoji za pobot različni, tako da v skladu z *lex concursus* pobot ne bi bil mogoč v konkretnem primeru, medtem ko bi bil mogoč po pravu, ki se uporablja za glavno terjatev. Drugače povedano, da se člen 6(1) Uredbe o insolventnosti ne bi uporabljal, bi morala obstajati „materialna enakovrednost“ med obema sklopoma pravil, tako da se še vedno uporablja *lex concursus*. Zato zgolj dejstvo, da *lex concursus* pod določenimi pogoji dopušča možnost pobotov, ne preprečuje uporabe člena 6(1) Uredbe o insolventnosti.

76. Končno, zadnje podvprašanje, ki ga je postavilo predložitveno sodišče, zadeva položaj, ko so pravila *lex concursus* in *lex causae* enakovredna, vendar pa njihova uporaba v konkretnem primeru vodi do različnih rezultatov.

77. Opis dejstev, ki ga je podalo predložitveno sodišče, je glede tega žal spet precej pomanjkljiv. Edini predloženi podatek je ta, da je stečajni upravitelj zavrnil pobotni zahtevek v stečajnem postopku, ne da bi za to navedel razloge. Glede na neobstoj specifičnega sklopa dejstev, na katerih to vprašanje temelji, kakor tudi kakršnega koli podatka glede vsebine *lex concursus* ali prava, ki se uporablja za glavno terjatev, menim, da Sodišče nima vseh potrebnih elementov, da bi odgovorilo na to vprašanje.

78. Kot zadnjo in zaključno misel je treba vsekakor poudariti, da se v skladu s členom 16 Uredbe o insolventnosti postopki v primeru insolventnosti v državi članici priznajo v vseh drugih državah članicah in da člen 25 uredbe to pravilo o priznavanju razširja na vse odločbe, ki zadevajo vodenje in končanje postopkov. [25]

V. Predlog

79. Glede na vse navedeno Sodišču predlagam, naj na prvo vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Högsta domstolen (vrhovno sodišče, Švedska), odgovori:

Člen 4 Uredbe Sveta (ES) št. 1346/2000 z dne 29. maja 2000 o postopkih v primeru insolventnosti je treba razlagati tako, da se ne uporabi za določitev prava, ki se uporablja za terjatev, ki je predmet tožbe, ki jo je pri sodišču države članice vložil stečajni upravitelj družbe, zoper katero poteka stečajni postopek v drugi državi članici, pri čemer se s tožbo zahteva plačilo od druge družbe na podlagi pogodbenih obveznosti, sprejetih pred stečajem.

25 Sodba z dne 22. novembra 2012, Bank Handlowy in Adamiak (C-116/11, EU:C:2012:739, točka 41 in navedena sodna praksa).